

DIASPORA POETRY DURING WAR

Posted on December 4, 2020 by Keghart

Category: [Opinions](#)

Toronto, Ontario, 2 December 2020

Since Sept. 27, the darkest day in recent Armenian history, the Armenian diaspora has found itself in desiderium. Spiritually and emotionally paralyzed with the onslaught of a new reality, Armenians in all corners of the world witnessed their norms and routines vanish, as they spent their days and nights in trepidation. Many turned activists overnight and spent endless hours calling their governments to action. Others, if not acting as social media warriors, raising funds for Armenia and Artsakh, wrote and continue to write articles, letters to politicians, the media, and relevant human rights organizations to encourage them to take a stand in the face of injustice taking place. Yet another group of individuals wrote poetry, that relate the internal world of Armenians in the diaspora to the aberrations taking place in Artsakh. Although they are not in the Armenian highlands, nor in the mountains of Artsakh, the collective Armenian spirit found itself, in the past 60 days, no sanctuary other than their fatherland.

Nuad Tadevosyan
Metamorphosis

I was born like Anahit,
like Astghik,
like Tsovinar and Nane —
an anomaly of being.

From the Ararat plains
to a candle lit in some
South African riverbank
my genesis came baptized

You tell me
we are not warriors
when the thunder of our feet
reaches our gods on mountaintops,
shaking the cranes from their nests
and the songs from the hills.

You tell me
we are not dreamers
when our love is born from ruins,
and paints the ashes of burnt temples
on our lips.

I tell you:
Ararat is in my face.
If you do not believe me,
kiss.

Know that Semiramis
shaped the curve
of my cheeks.

I tell you:

the heavens are in my body.
If you do not believe me,
touch.

Know that Gisheravor,
the evening star,
graces my skin with her light.

I tell you:
I taste of apricot.

My land is my people,
and my rivers wine.

If you do not believe me,
drink.

Toronto, Ontario, October 26, 2020

**Alan Whitehorn
Armenian Dreams**

[168.am](https://www.168.am)

We are caught in a tragic troika of
Armenian dreams,

Armenian rhetoric,
and Armenian reality.

Armenians dream of a unified homeland
where all displaced Diasporans can finally return.
We often hear Armenian rhetoric of a future historic liberation
of Western Armenian territories lost in the genocide.
Yet, we are confronted by the Armenian reality –
a tiny vulnerable land-locked state,
surrounded by hostile or repressive regimes.

Ontario, November 8, 2020

Alan Whitehorn
Searching for a path

[168.am](#)

I am looking for an elusive mountain path
in the steep dangerous peaks of Karabakh.
I am not sure there is a way through,
but I will continue to try.
Others have attempted to do so before me.
So many have failed or turned back.
Sadly,
too many don't even try.
They think it is impossible.
They believe it is not worth the effort.
Maybe they are right.
However,
for the sake of others,
we need to try.

It has been some time now.
The ascent is getting far more difficult.
It is quite tiring.

I need to pause for a moment.
Perhaps, I can check my bearings.
Is that a majestic eagle soaring high above in the sky?
I cannot see for sure due to the blinding sun.
My god!
It's a military drone.

It's now heading towards us.

Where did that deadly aircraft come from?
Why?

Finding a safe path will be so much harder now.

Ontario, July 23, 2020

Alan Whitehorn is an Armenian Canadian poet and professor emeritus of political science.

Astghik Grigoryan
Spoken Word Poet
Artsakh

We are Armenian mothers
Our wombs whisper to our offspring
about what it means to be Armenian
So when
We give birth to sons and daughters
We wrap them in our flag and
know that they belong not only to their mothers
But to their motherland
We hail from the soil so fertile
It turns apricot stones into blossom
Mountains so magnificent
They are a solid embrace
we always run back to
But we raised a humble generation
A proud and peaceful myriad of protectors
We recited love and poetry as a lullaby.

"Grow strong my son. Let your arms span across the distance
of our mountains
This land is yours now,
but it is yours to protect
So, you must know
That your people may need you at any moment
And though you would make a courageous soldier
I pray every day that you never have to be one."

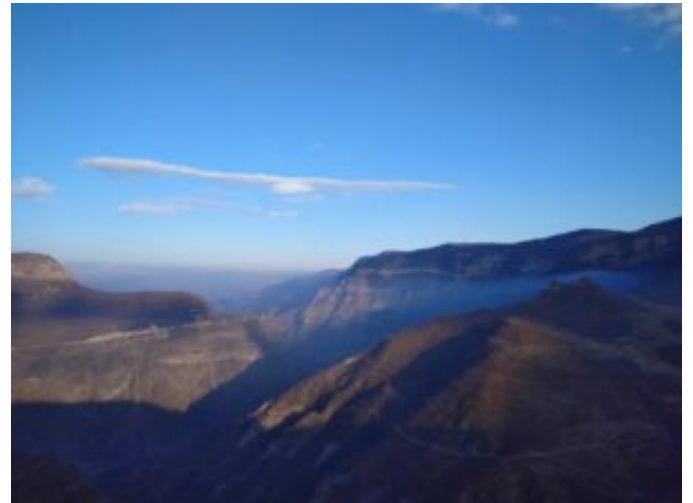

The sun rises on Ararat another day
Another day
And now this
Is a nightmare and a déjà vu
we cannot seem to wake up from
We lost husbands and fathers in 94
Our sons are men now,
And are handed trauma as paternal inheritance.

We do not gift our seeds to Armenia only to plant them back in the
soil they came from
I beg my son not to go
Knowing full well
I taught him to be fearless
Passed on the gene of resilience
Survival and resistance gushing through our bloodstream like the
waters of our river Arax.
Our identity woven like intricate carpet
Each one of us a thread of triumph,
Every city an ornament
The diaspora an integral part of the bigger picture.

I see him don the uniform
Our tricolor on his arm
He – a vision of ancestral pride
But since then,
My jazzve colored eyes have closed
Only to converse with God
Only to ask for His protection
Only to see my son again
Only for his last words to me not to be a lie
Մամ ջան, մի՛ մտածի,
Վերադառնալու եմ:
Toronto, Ontario, Nov. 1, 2020

ԳՐԻՇ ԴԱՎԹՅԱՆ ՊԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆ

Հեռուների կարողը ինձ հեռուներն է տանում
Հայրենու հուր մորմոքը, բոցավառում մոխրանում...

Մոխրոտում է կապույտը, հորիզոնը մթնում է,
Ու ամպում են աստղուկները, դառն արցունքը կաթում է:

Ծավալի մով անհունում լուսնից շաղվում է ոսկի,
Բայց ապարժան է մնում, ու չի հասնում հանգստի...

Տենչում եմ մեն հեռակալ մրմուններս փնջելու,
Մուժ հողվարքում խորանալ, անթեղվելու, թաղվելու...

Չկար... չկա հույսի ցուք, լոկ մթան ցող է թափվում,
Ավարտվում է ջլատված նպատակը աղուրում...

Ռուս ու թուրքը միացել վաղեմի նույն գործարքով
Հայրենիքս են կիսկիսում, հարբում ազգիս արյունով...

...Ա՛... արևախեղդ կլինեն, թանձր է արյունս ազգիս
Արյունարբուն արևախեղդ, արևակոլով մի հասափս...

Գլենդել, Կալիֆորնիա, 2020/11/11

ԳՐԻՇ ԴԱՎԹՅԱՆ ՍԳԱԿԻՐ

Ազգիս բախտի անիվը չի բանում,
Չխկչխկում է
Ջրաղացի չախչախի նման
Կյանքի աղացքարի ժեռուտին...

Տրտում ամայությունն է,
Երեխաներ չկան փողոցում,
Որ չարություններ անեն,
Մայթից իջնեն ճանապարհի մեջ,
Ավտոներից խույս տան, սլքտան...

Չոհերին ենք հանձնում պատմությանը,
Տեղավորում ենք
Հոշոտված հայրենիքի գրկում,
Որի պաշտպանության համար
Դարձան նահատակ:

Երկնում է երկինքը, երկնում է երկիրը,
Ծիրանի ծովը չի երկնում,
Եղեգան փողից ծուխ չի բարձրանում...

Ոչ մի բոց,
Հուրհերավոր խարտյաշ պատանին
Չի երիվարում դաշտերում,
Ուր ցրտաշունչ ձմեռն է ավաղում
Սեզոնային սեվ ագռավների դռավոցով,

Առանց որեւէ զգացումի...

Վաղուց հետե

Առաքյալները չեն խոյանում սխրագործության:

Բազմահույլ դարերի սուր ու հուրը
իջել է ազգիս ճակատին...Հզոր հորդաները խուժեցին մեր հայրենիքը,
Արյունարբու վարձկանները արյամբ արբեցին,
Բանակները որոտացին,
Չրահները մահ փսխեցին...

Ողորմի մեր անցավորաց...

Մշուշի պղտոր քողով
Պատում եմ գլուխս եվ ուներս.*Գլենդել, Կալիֆորնիա, 2020/11/23***ԽՈՒԺԵՐԻ ԴԵՄ**Սավառնում են, ճախրում են մեր մտքերը,
Հիր հուշերի հորիզոնն են փետրատում.
Վաղուց հետե ոգորում մեր տենչերը,
Մեր հայացքը լույսերով են ողողվում...Նվիրվածը ընտրությունն չի կատարում,
Մենք ուխտյալն ենք սուրբ ազգի ու հայրենյաց,
Ազգի համար ու հայրենի օրրանում
Մեր սերունդը թող ամրանա անձնուրաց:Նախնիների աճյունների դղիրդը
Բյուր դարերի խորունկներից է հորդում,
Դարձել է մեր սիրտ ու հոգու լի խինդը,
Անցյալներից մինչ օրերը գալիքում:Սխրագործության առաքյալ եվ ուխտյալ,
Ընդդեմ մեզ հուր ու սուր բերած խուժերի,
Մեր վահանը դեմ ենք անում խռովյալ
Թուրք ու վարձկան մարդասպան իժերի:Մեր արդար ու օրինավոր հատուցման
Նետի զարկով կխոցենք նենգ ոսոխին,
Որ ժահում է իր պիղծ արյամբ անարժան,

Մենք քարատակ կանենք սրանց ծին ու դին:

Գլենդել, Կալիֆորնիա, 2020/11/28

There are no comments yet.